

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ἀνάγκη Βουλῆς.

Ἀνάγκη ὡς τάχιστα νὰ συγκληθῇ ἡ Βουλὴ, ὅπως ἀπαντήσῃ αὐτὴ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἰς τὴν μαλακίαν καὶ τὴν παλινωδίαν τῆς Εὐρώπης· οὐδεμία κυβερνήσις δύναται νὰ ᾖναι τόσον ἰσχυρὰ καὶ τόσον νοήμων, ὥστε νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τοσοῦτον σοβαροῦ προβλήματος, οἷον τὸ τῇ Ἑλληνικῇ κυβερνήσει ὑπὸ τῶν Δυνάμεων προταθέν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ παρελθούσῃ συνόδῳ ἡ Βουλὴ ἐψήφισε δάνεια πολλὰ καὶ ἐπαχθῇ στρατιωτικὰ μέτρα, ἀλλ' ἡ Βουλὴ ψηφίζουσα ταῦτα, μήτε τὸν πόλεμον ἐψήφισε, μήτε τὴν ὑποχώρησιν· διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι δὲν ᾔσαν γνωσταὶ αἱ οὐτιδαναὶ τῆς Τουρκίας προτάσεις, ἃς ἡ Εὐρωπαϊκὴ δημοφιλία δὲν ἀπηξίωσε νὰ οἰκαιοποιηθῇ.

Ἄν ᾖναι ἀληθές, ὅπερ τὰ ὑπουργικὰ ὄργανα *Τηλέγραφος* καὶ *Στοά* ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ ἀπάντησις τῆς Ἑλληνικῆς δὲν εἶναι τελεία ὑποχώρησις εἰς τὰς ἐξευτελιστικὰς τῆς Τουρκίας προτάσεις, ἀνάγκη νὰ συγκληθῇ ἡ Βουλὴ, ὅπως ἀναλάβῃ αὐτὴ ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους νὰ δώσῃ τὴν ὀριστικὴν καὶ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Ἄν ὅμως ὁ *Τηλέγραφος* καὶ ἡ *Στοά* ἐπληρώθησαν διὰ νὰ ἐξαπατήσωσι τὴν κοινὴν γνώμην καὶ νὰ μετριάσωσι τὴν ὀργὴν αὐτῆς, ἂν τῷ ὄντι ἡ Κυβέρνησις ὑπεχώρησε τελείως, ἀνάγκη καὶ πάλιν νὰ συγκληθῇ ἡ Βουλὴ, διότι ὑπάρχει εἰσέτι καιρὸς νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ προδοτικὴ αὕτη ὑποχώρησις.

Μετὰ τὰς ἐπανεπιλημμένας δηλώσεις τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ὅτι ἡ Ἑλλὰς θέλει ἀναλάβει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Συνδιασκέψεως μετὰ ἡ ἀνευ τῆς Εὐρώπης, ἡ ὑποχώρησις αὐτοῦ εἰς προτάσεις, ἀποκλειούσας τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ἐπιδικασθείσης γῆς, εἶναι αὐτόχρημα προδοσία. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα εἰσέτι νὰ ἀποδεχώμεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ βουλὴ ἐμεγάλυναν καὶ ἀνέδειξαν ἓνα τοσοῦτον θρασὺν προδότην. Πρὸς τιμὴν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπέχομεν εἰσέτι νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας τὸν ἀρχαιότερον αὐτοῦ πολιτικόν. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ συγκληθῇ ἡ Βουλὴ, ἀνάγκη φωτὸς κοινοβουλευτικοῦ, διότι καὶ εἰς τὸν μέγιστον ἄνδρα τοῦ αἵματος ἡμῶν

δὲν ᾔθελομεν ἐμπιστευθῇ τὴν λύσιν τόσῳ σοβαροῦ προβλήματος.

Δὲν πρόκειται περὶ προσκλήσεως μικρᾶς ἢ μεγάλης χώρας· οἱ θεωροῦντες τὴν προσάρτησιν τῆς Ἡπειροθεσσαλίας ὡς ἐμπορικὸν κέρδος, δύναται βεβαίως νὰ ἀρκεσθῶσι καὶ εἰς μεγάλην ἢ μικράν ἔκτασιν, ἀρκεῖ αὕτη νὰ παρέχεται ἀναιμωτεῖ· ἀλλ' οἱ βλέποντες, ὅτι ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ τῆς ἀκανονίσεως τῶν ὁρίων περιλαμβάνεται τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας ἡλ- λάδος, δὲν δύναται νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἄλλην γραμμὴ ἢ τὴν τῆς Συνδιασκέψεως. Ὡς ἀφήσῃ λοιπὸν ἡ Ὄρα τοὺς μεταίους θρήνους καὶ ἡ Κυβέρνησις τὰς δημοσιογραφικὰς αὐτῆς μικροραδιουργίας· ὁ Κουμουνδούρος δὲν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι διὰ τοῦ Σιβιτανίδου δὲν ἐπιτυχάνεται πάντοτε ἡ ἀποπλά- νησις τῆς κοινῆς γνώμης· διότι καὶ ὁ δημοσιογράφος ὡς καὶ ὁ πολιτικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ἠθικὰ τινα κεφάλαια, ὅπως γείνη ὁ πιστευτὸς καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀπλουστέροις. Ὡς συμφωνήσωσιν ἀμφότερα τὰ κόμματα εἰς τὴν ἰδέαν τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς καὶ θὰ μείνῃ καιρὸς τὰ πάντα νὰ ἐπανορθωθῶσι.

Δὲν λαλοῦμεν περὶ τοῦ Ἑρμαφροδίτου κομματάρχου ὅστις ἐκμεταλλεύεται τὰ ναύγια τῆς πατρίδος, ἵνα ἐπιτεθῇ νῦν κατὰ τῶν πολιτικῶν τοῦ ἀντιπάλου· ἡ χαμερπὴς αὐτοῦ ψυχὴ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τῶν ἀγωνιῶν τῆς πατρίδος οὐδεμίαν ἄλλην ἐμπνευσιν ἠσθάνθη, ἢ τὴν τῆς ὕβρε- λογίας καὶ τῆς ἐμπαθείας, ἀποδειχθεῖσα ὡς ἐχαρακτηρίσα- μεν αὐτὴν πάντοτε. Ὅταν οἱ ἐκλογεῖς τιμῶσι διὰ τῆς ψήφου τῶν ὄντα τοιαῦτα, πρέπει νὰ περιμένωσι τοιαύτην διαγω- γὴν κατὰ τοὺς ἐσχάτους κινδύνους τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἀσχοληθώμεν περὶ τοῦ μιάσματος τούτου τῆς Γορτυνίας. Ὡς συγκληθῇ καὶ πάλιν ἡ Βουλὴ, ἃς μελετη- θῶσι καὶ πάλιν τὰ ζητήματα. Ἡ Εὐρώπη δύναται νὰ πε- ριμενῇ ὀλίγον καιρὸν εἰσέτι, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐπερίμενεν ἤδη ἡ Ἑλλὰς.

Τοῦτο μόνον σήμερον βλέπομεν ὡς ἀπλούστερον καὶ σκο- πιμώτερον· ἀποροῦμεν δὲ πῶς ὁ κ. Κουμουνδούρος δὲν εἴ- πεν εἰς τοὺς πρέσβεις, ὅτι θὰ συμβουλευθῇ τὴν Βουλὴν πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς τοσοῦτον ἀνελέπιστα ἐξευτελιστικὰς

προτάσεις αὐτῶν. Διὰ πολὺ μικροτέρους καὶ μᾶλλον ἀσημάντους λόγους συνεκλήθησαν πολλάκις μέχρι τοῦδε ἑκτακοὶ τῆς Βουλῆς σύνοδοι· διατὶ νὰ μὴ συγκληθῇ καὶ νῦν τοιαύτη προκειμένου περὶ τῆς σπουδαιοτέρας ἀποφάσεως ἐξ ὧν ἔλαβεν ἡ Ἑλλάς ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος, ἀποφάσεως προωρισμένης νὰ προδικάσῃ ὁλόκληρον τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς;

Ἄς ἔλθῃ ἡ ἑλληνικὴ Βουλὴ καὶ ἂν καὶ αὕτη ψηφίσῃ τὴν ὑποχώρησιν, θὰ ἔχωμεν τοῦλάχιστον τὴν παρηγορίαν, ὅτι δὲν ἐπροδόθη ὁ ἑλληνισμὸς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς του· θὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ ζωτικότης τῆς νέας Ἑλλάδος δὲν ἐκτείνεται πέραν τῆς Πούντας, καὶ θὰ κλίνωμεν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰς βουλὰς τῆς θείας προνοίας. Ἄλλ' ἐν ὧσφ σκεπτόμεθα, ὅτι ἡ Βουλὴ εἶχεν ὑπ' ὅψιν τὴν πάσῃ θυσίᾳ ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνδιασκέψεως, καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις διὰ νὰ μὴ διακυβεύσῃ ὀλίγον αἷμα ἠρέεσθαι εἰς τὸν βράχον τῆς Πούντας, ἐν ὧσφ βλέπομεν τὴν βαθεῖαν ταύτην ἀντίθεσιν, δικαίως θὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς εἶναι θῦμα ἐσχάτης προδοσίας. Ἐὰν δὲ εἶναι εἰμαρμένον νὰ ἀποτύχωμεν, θέλομεν νὰ ἀποτύχωμεν νόμῳ μοιραίῳ, καὶ ὄχι θύματα προδοσίας.

Δὸς του.

ΔΙΚΗ ΜΑΚΡΑΚΗ

Συνεδρίασις Πέμπτης.

Ἐχει τὸν λόγον ὁ Κατηγορούμενος, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ ἀστέιος κ. Βούρος τῷ συνέστησε βραχυλογίαν, ὑπομνήσας αὐτῷ τὸ εὐαγγελικόν : «ὅτι οὐκ ἐν τῇ πολυλογίᾳ εἰσακουσθήσεσθε».

Ὁ κ. Μακράκης εἶναι ῥήτωρ ἢ μᾶλλον ἐπιζητεῖ νὰ γίνῃ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου του· κατόπιν ὁμως λησμονεῖται, παρασύρεται εὐκολὰ ὑπὸ τῆς διαλεκτικῆς αὐτοῦ ἐξέως καὶ τὰ ῥίχνει εἰς τὴν λογοδιάβροϊαν, εἰς τὴν κουβένταν. Ἄλλ' ἡ κουβέντα σήμερον παραδόξως θ' ἀποδειχθῇ γλυκεῖα, ἐλαφρὰ, σχεδὸν ἀναψυκτικὴ· θὰ ἑμιλήσῃ τέσσαρας ὥρας καὶ δὲν θὰ νυστάξωμεν, δὲν θὰ ἐκσφενδονίσωμεν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οὐφ καὶ ὦχ, ἀλλὰ θ' ἀκούσωμεν ἐν ὑπομονῇ, ἐνίοτε ἡδυνόμενοι, χωρὶς νὰ δυσανασχετῶμεν ὅτι ὅσα ἀκούομεν εἰσὶν ἀντίθετα οὐσιωδῶς πρὸς ὅσα ἡμεῖς περὶ τῶν τοιούτων ζητημάτων φρονοῦμεν.

Ἀπεθύμῃσα, ἀρχεται λέγων ἐπὶ τὸ ἱεροκηρυκτικότερον ὁ Μακράκης, στηρίζων τὰς δύο παλάμας του ἐπὶ τῶν δύο ἄκρων τῆς τραπέζης, ὡς ἐπ' ἄμβωνος, ἀπεθύμῃσα τὴν παροῦσαν ἡμέραν διὰ νὰ μάθῃ ἡ κοινωρία, ἂν ἔχῃται ἀληθείας τὸ διαδοθὲν ὅτι αὐτὸς προτίθεται τὴν ἀνατροπὴν τῆς κοινωνίας. Εὐχεται δὲ νὰ λάβωσι γνῶσιν ὅλοι τῆς ἀληθείας, ὅπως τὴν ὑπηρετήσωσιν ἐκουσίως, διότι ὁ ἀκουσίως ὑπηρετῶν αὐτὴν καταδικάζεται εἰς τὴν Κόλασιν.

Καταπίετε τὸ καταπότιον αὐτὸ, διότι οἱ θεολογοῦντες οὐδένα ἔχουν περιορισμὸν εἰς τὸ νὰ παραπέμπωσι κατ' ἀρέσκειαν ὅσας καὶ ἂν θέλουν ψυχὰς εἰς τὴν Κόλασιν ἢ τὸν Παράδεισον.

Τὴν προσαποτιμένην αὐτῷ κατηγορίαν θὰ τὴν ἐξετάσῃ τριχῶς, θεολογικῶς, συνταγματικῶς καὶ ποινικῶς. Ἡ μονομανία τοῦ τρισυνθέτου τὸν καταδιώκει ὡς Ἐριννὺς τὸν

Ὀρέστην πανταχοῦ· τίς οἶδεν ἂν αὐτὸ τὸ τρισύνθετον δὲν εἰσχωρήσῃ εἰς ὅλα τῶν μακρακιστῶν τὰ ἔθιμα καὶ τοὺς ἔδαμνεν ποτε νὰ φοροῦν τρία ὑποκάμισα, τρία καπέλλα, τρία ὑποδήματα καὶ νὰ κλαίωσι καὶ νὰ ὀλοφύρωνται διότι δὲν ἔχουν τρεῖς ὀφθαλμοὺς, τρεῖς χεῖρας καὶ δὲν ξεύρω τί ἄλλο τρία.

Τὸ κυριώτατον, λέγει, φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ τριαδικὸν τοῦ Θεοῦ· τὸ τριαδικὸν αὐτὸ δὲν τὸ ἤσαν οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητος. Πῶς νὰ ἐτυφλώθησαν ἄρά γε ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων, διότι δὲν ἀνεκάλυψαν τὸ μονὰς ἐν τριάδι καὶ τριάς ἐν μονάδι! Καὶ ὁ ἀνθρώπος δὲ ἐπιλέγει ὁ Μακράκης, ὡς δὲ ἐλεύθερον, σύγκειται ἐκ τριῶν οὐσιῶν, τοῦτο δὲ τὸ περὶ τρισυνθέτου τοῦ ἀνθρώπου φρόνημα τὸ εὕρισκε ἀνάλογον πρὸς τὸ περὶ τρισυποστάτου τοῦ Θεοῦ.

Εἴθε, νομίζομεν βέβαιοι, ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν τὴν σανσκριτικὴν. Μάτην λοιπὸν θὰ περιμείνῃτε παρ' ἡμῶν νὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν τὴν περὶ τρισυνθέτου ἐξήγησιν τοῦ Μακράκη. Τὸ σῶμα, λέγει, εἶναι πολυσύνθετον· ἄλλ' ἡ ψυχὴ εἶναι μονὰς ἀπλή, ἀδιαίρετος, ἥτις διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐξαυλίζεται, γίνεται ἀφθαρτος, ἀθάνατος καὶ ἀναβαίνει, ἀναβαίνει εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἕως ὅτου γίνεται Θεός.

— Καταλάβετε τίποτε ;

— Ὁχι.

— Ἐ, οὐτ' ἐμεῖς.

Περὶ τούτου δὲν ἀμφιβάλλει καὶ ὁ κ. Μακράκης, ἐφ' ᾧ καὶ προσέρχεται εἰς παραμυθίαν ἡμῶν, λέγων ὅτι καὶ τὸ τρισυπόστατον τοῦ Θεοῦ δὲν ἐννοοῦμεν, ἀλλὰ θὰ τὸ ἐννοήσωμεν μίαν ἡμέραν.

Ἄλλ' ὁ ἁγὼν αὐτοῦ δὲν εἶναι νὰ μᾶς δώσῃ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ τρισύνθετον· αὐτὰ τὰ πράγματα ὧσφ δὲν τὰ ἐννοεῖς τόσῳ περισσύτερον τὰ πιστεύεις. Ὁ Κατηγορούμενος θέλει ν' ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὸ τὸ τρισύνθετον τὸ ὅποιον δυνατόν νὰ μετουσιωθῇ εἰς διαρκὲς εἰσιτήριον ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα (τώρα καὶ αἱ φυλακαὶ σοῦ γεννοῦν τὸν ἔρωτα) δὲν εἶναι ἰδικόν του δόγμα, ἀλλὰ παλαιόν, παμπάλαιον, ἀπαντῶν εἰς τοὺς Ἀποστόλους, εἰς τοὺς Πατέρας, εἰς χίλια θρησκευτικὰ βιβλία.

Καὶ πρῶτον πάντων φέρει τὸν ἅγιον Βασίλειον. Δράττεται δὲ τῆς εὐκαιρίας νὰ εἴπῃ καὶ μερικὰ περὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ θέματος, τοῦ περὶ ψυχῆς καὶ πνεύματος. Κατὰ τί, λέγει, διαφέρει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ πνεῦμα ; Τὸ πνεῦμα ἔστιν αἶψ· ἡ ψυχὴ οὐκ ἔστιν αἶψ, διότι εἶναι γινόμενον.

Καὶ ποῦ νὰ εἶναι ἄρά γε τὸ αἶψ τοῦτο πνεῦμα, κύριε Μακράκη, καὶ πῶς δὲν τὸ ἀρπάζουν αἱ χῆνες, οἱ κορυδαλοὶ, οἱ τσιληθῆθρες καὶ αἱ μαρίδες, οἱ μακρακισταί ;

Καὶ ἀφοῦ ἀποδεικνύῃ διὰ παραθέσεως κειμένων τὸν Μέγαν Βασίλειον μέγαν Μακρακιστὴν εἰς τὸ περὶ Τρισυνθέτου ζήτημα, καταλαμβάνεται ὑπὸ δικαίας ὀργῆς μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς τοῦ ἀποδίδεται βιαίως τὸ τρισύνθετον. Ἄν αὐτὸς εἶναι καταδιώξιμος, εἶναι καταδιωκτέος καὶ αὐτοί. Ἄν αὐτὸς εἶναι διὰ κρέμασμα, ἃς κρεμασθοῦν τότε καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ Κύριοι, οἱ Παῦλοι, οἱ Βασίλειοι, οἱ Γρηγόριοι, οἵτινες τὸν πῆραν ἵστον λαίμον τῶν.